

Vragen gesteld door de leden der Kamer, met de daarop door de regering gegeven antwoorden

1984

Vragen van het lid **Pechtold** (D66) aan de minister van Justitie over *het innen van gemeentelijke belastingen en gefiscaliseerde parkeerboetes in het buitenland*. (Ingezonden 23 januari 2009)

1

Wat is het beleid ten aanzien van de incasso van gemeentelijke belastingen en gefiscaliseerde parkeerboetes op in het buitenland wonende belastingschuldigen?¹

2

Nemen de parketten nog dwangbevelen en andere exploiten (dwangbevelen, hernieuwde bevelen, overbetekeningen van derdenbeslagen, overbetekeningen van beslagen op onroerende zaken enz.) aan in het buitenland wonende belastingschuldigen met betrekking tot gemeentelijke belastingen en gefiscaliseerde parkeerboetes aan van de belastingdeurwaarder?

3

Werken de parketten uniform als de belastingdeurwaarder komt met exploiten die betrekking hebben op de inning van gemeentelijke belastingen en gefiscaliseerde parkeerboetes op in het buitenland wonende belastingschuldigen?

4

Is er een grens gesteld (minimaal bedrag) aan exploiten voor

gemeentelijke belastingen en gefiscaliseerde parkeerboetes aan in het buitenland wonende belastingschuldigen die aangenomen worden door de baliemedewerker van het parket?

5

Bent u ervan op de hoogte dat in het buitenland geen beslag kan worden gelegd voor gemeentelijke belastingen en gefiscaliseerde parkeerboetes ten aanzien van in het buitenland wonende belastingschuldigen?

6

Wat gaat u daaraan doen?

7

Weet u dat een melding in het opsporingsregister inzake de inning van gemeentelijke belastingen en gefiscaliseerde parkeerboetes op in het buitenland wonende belastingschuldigen wordt geweigerd?

8

Kunt u een nadere toelichting geven op de rol die politie, het Openbaar Ministerie en het Centraal Justitiele Incasso Bureau spelen inzake het incasseren van gemeentelijke belastingen en gefiscaliseerde parkeerboetes op in het buitenland wonende belastingschuldigen?

9

Hoeveel geld wordt er jaarlijks misgelopen doordat gemeentelijke belastingen en gefiscaliseerde

parkeerboetes niet te verhalen zijn op in het buitenland wonende belastingschuldigen?

10

Deelt u de mening dat, met het oog op vervagende grenzen tussen Europese landen, het ongewenst is dat er regelgeving ontbreekt om gemeentelijke belastingen en gefiscaliseerde parkeerboetes daadwerkelijk op in het buitenland wonende belastingschuldigen te kunnen verhalen? Zo ja, hoe wilt u voor verandering gaan zorgen?

¹ Aanhangsel Handelingen, vergaderjaar 2008–2009, nr. 989.

Antwoord

Antwoord van minister **Hirsch Ballin** (Justitie), mede namens de staatssecretarissen van Financiën en van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (ontvangen 18 maart 2009), Zie ook Aanhangsel Handelingen, vergaderjaar 2008–2009, nr. 1474

1

Het is van belang de strafrechtelijke handhaving van het parkeerbeleid door politie en justitie, waarbij parkeerboetes in het kader van de Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften (Wet-Mulder) worden geïnd door het Centraal Justitiele Incasso Bureau (CJIB), te onderscheiden van de handhaving van gemeentelijk

parkeerbeleid met behulp van heffing en invordering van parkeerbelastingen. Het invorderingstraject van gemeentelijke (parkeer)belastingen wordt uitgevoerd door de gemeentelijke belastingdienst. De gemeente is zelf verantwoordelijk voor de controle, de heffing en de invordering van de belastingen.

Op grond van de Invorderingswet van 1990 kunnen gemeenten per post een dwangbevel betekenen. Dit kan ook bij belastingschuldigen die in het buitenland wonen. Gemeenten moeten hiervoor wel beschikken over de adresgegevens van de belastingschuldige. Voorts kent de Gemeentewet aan gemeenten de bevoegdheid toe om gebruik te maken van technische hulpmiddelen (zoals wielklemmen) om betaling van parkeerbelastingen af te dwingen. Deze bevoegdheid geldt ook voor buitenlandse voertuigen. Het is aan de gemeenten om te bepalen op welke wijze van de haar ter beschikking staande instrumenten voor de handhaving van hun parkeerbeleid gebruik wordt gemaakt. Op dit moment zijn de Nederlandse invorderingsverdragen met Duitsland en België (het Nederlands-Duits bijstandsverdrag (Trb. 1999, 113) en het Benelux Invorderingsverdrag (Trb. 1952, 137)), die voorzien in de wederzijdse bijstand bij de invordering van belastingen, niet van toepassing op het invorderen van gemeentelijke belastingen.

2 en 3

In antwoorden op uw eerdere vragen over dit onderwerp (Aanhangsel Handelingen, vergaderjaar 2008–2009, nr. 989), heb ik aangegeven dat het Openbaar Ministerie (OM) volgens het Haags Betekeningsovereenkomst van 1969 een taak heeft bij de betekening van stukken in het buitenland waar het gaat om burgerlijke zaken en handelszaken. Voorts kan volgens artikel 3 van de Europese Rechtshulpovereenkomst wederzijdse rechtshulp voor bestuursrechtelijke overtredingen worden gevraagd en gegeven, op voorwaarde dat tegen de beslissingen beroep openstaat bij een ook in strafzaken bevoegde rechter. Bij het invorderen van gemeentelijke belastingen heeft het OM echter, zoals hierboven aangegeven, geen rol. De gang naar het parket is niet nodig voor betekening van

dwangbevelen; op basis van artikel 13 van de Invorderingswet 1990 komt die bevoegdheid toe aan de gemeenten.

Gezien bovengenoemde taken van het OM bij het betekenen van stukken in het buitenland kan het voorkomen dat de administratie van sommige parketten ook deurwaardersexploiten aanneemt die betrekking hebben op gemeentelijke belastingen. Dit is met name het geval wanneer niet op voorhand duidelijk is op welk type procedure het stuk betrekking heeft.

4

Nee. Het OM vervult geen enkele rol bij het invorderen van gemeentelijke (parkeer)belastingen. Een dergelijke grens is dan ook niet gesteld.

5 en 6

Ik ben hiervan op de hoogte. Uitgangspunt bij overtredingen van gemeentelijke parkeerverordeningen door buitenlanders is dat de sanctie ter plaatse dient te worden voldaan. De gemeente is op basis van de Gemeentewet bevoegd hierbij technische hulpmiddelen, zoals de wielklem, in te zetten. Gemeenten hebben tevens de vrijheid om contact op te nemen met buitenlandse instellingen, die – zoals de Nederlandse Rijksdienst voor het Wegverkeer – in bepaalde gevallen, en tegen vergoeding van gemaakte kosten, bereid zijn om gegevens zoals naam, adres en woonplaats van de bezitters van voertuigen met kentekens uit hun land ter beschikking te stellen. Daartoe zouden de Nederlandse gemeenten die daarbij een belang hebben gezamenlijk een overeenkomst met de betrokken buitenlandse instellingen kunnen sluiten. Aan de hand van de gegevens van buitenlandse bezitters van voertuigen, kunnen gemeenten een gerechtelijke procedure starten teneinde de beschikking te krijgen over civielrechtelijke dwangmiddelen om in Nederland verschuldigde parkeerbelastingen alsnog betaald te krijgen. Het is aan gemeenten zelf om te bepalen op welke wijze van deze mogelijkheden gebruik wordt gemaakt.

Voor zover invordering niet reeds langs deze weg kan worden gerealiseerd, zouden oplossingen kunnen worden gezocht in de richting van internationale samenwerking. Dat stuit echter op een aantal belangrijke praktische belemmeringen. Hoewel

voor gemeentelijke parkeerbelastingen kan worden gedacht aan uitbreiding van de invorderingsverdragen met Duitsland en België, is voor de verwezenlijking daarvan op de eerste plaats de medewerking van de betrokken landen vereist. Gebleken is dat bij die landen vooralsnog te weinig bereidheid bestaat om de werkingssfeer van de invorderingsverdragen uit te breiden naar de gemeentelijke parkeerbelastingen. Als belangrijkste reden daarvoor geldt dat voor de invordering van de gemiddeld zeer bescheiden bedragen van parkeerbelastingen relatief hoge kosten in het kader van het verlenen van administratieve bijstand bij de invordering van belastingschulden moeten worden gemaakt. Mede om die reden wordt onder het Nederlands-Duitse bijstandsverdrag en onder het Benelux Invorderingsverdrag geen bijstand bij invordering van belastingschulden verleend voor belastingvorderingen van € 708 of minder.

Voorts wijs ik erop dat aan een eventuele uitbreiding van de reikwijdte van bovengenoemde bijstandsverdragen naar de gemeentelijke belastingen steeds de voorwaarde verbonden zou zijn dat de gemeente, die een verzoek om bijstand bij invordering doet, eerst alle haar ter beschikking staande middelen heeft benut dan wel heeft uitgeput. Deze voorwaarde geldt voor alle vormen van internationale administratieve bijstandsverlening. In dat kader zou een verzoek om bijstand bij invordering van gemeentelijke parkeerbelastingen door een ander land kunnen worden afgewezen als de desbetreffende gemeenten geen gebruik maken van de technische hulpmiddelen die hen ten dienste staan bij de invordering. Opgemerkt wordt overigens dat er een voorstel ligt van de Europese Commissie tot wijziging van de richtlijn 2008/55/EG van de Raad van 26 mei 2008 (betreffende de wederzijdse bijstand bij de invordering van schuldvorderingen die voortvloeien uit bepaalde bijdragen, rechten en belastingen, alsmede uit andere maatregelen inzake invorderingsbijstand), dat ertoe strekt bepaalde gemeentelijke belastingen onder de werkingssfeer van deze richtlijn te brengen. Op dit moment vallen de gemeentelijke

belastingen niet onder de werkingssfeer van deze richtlijn. Een eventuele wijziging van de richtlijn treedt op zijn vroegst met ingang van 1 januari 2010 in werking. Als genoemd voorstel door de EU-lidstaten wordt aanvaard zal nog wel moeten worden gezien hoe een dergelijke wijziging zich verhoudt tot artikel 25 van de Verordening EG 1179/2008. In dat artikel is bepaald dat geen verzoek om bijstand kan worden ingediend wanneer het totale bedrag van de betrokken schuldvordering(en) minder dan € 1500 bedraagt, dit omdat bij kleinere schuldvorderingen de verhouding tussen de kosten van het invorderen en het in te vorderen bedrag zodanig is dat invordering een onevenredige inspanning van de aangezochte autoriteiten vergt. Bovendien kan ook onder de huidige Richtlijn van de Raad van 26 mei 2008 de verzoekende partij slechts een verzoek om bijstand bij invordering indienen als zij in de lidstaat waarin zij is gevestigd, de haar ter beschikking staande invorderingsprocedures heeft ingesteld (artikel 7, tweede lid, onder b). In het voorstel van de Commissie wordt dit uitgangspunt in beginsel gehandhaafd.

Gelet op het vorenstaande lijkt vooralsnog geen aanleiding te bestaan om de werkingssfeer van het bijstandsverdrag met Duitsland en het Benelux Invorderingsverdrag uit te breiden tot gemeentelijke (parkeer)belastingen. Dit geldt temeer daar in het wijzigingsvoorstel van de Commissie is voorzien dat wederzijdse invorderingsbijstand tussen de lidstaten met betrekking tot schuldvorderingen die onder het toepassingsgebied van de richtlijn vallen, uitsluitend geschiedt op basis van deze richtlijn en niet op basis van bilaterale of multilaterale overeenkomsten.

7

Ja. Uit het register kunnen alleen gegevens worden verkregen ten behoeve van inning van parkeerboetes op grond van de Wet-Mulder, en niet voor het innen van gemeentelijke (parkeer)belastingen. Het OPS wordt dan ook niet gebruikt door de gemeentelijke belastingdienst.

8

Bij het innen van gemeentelijke belastingen, waaronder ook

gefiscaliseerde parkeerboetes, spelen de minister van Justitie en de onder hem ressorterende organisaties geen rol.

9

Er valt geen nauwkeurig inzicht te geven in de omvang van de geschetste problematiek. Artikel 225 van de Gemeentewet geeft gemeenten de keuze om al dan niet gebruik te maken van het instrument fiscaal parkeren. Welke gemeenten van deze mogelijkheid gebruik maken is niet landelijk geregistreerd. Wel wordt door het CBS jaarlijks vastgesteld wat de totale parkeerbelastingopbrengst is. In 2008 was dat € 467 miljoen euro. Hoeveel daarvan wordt opgelegd aan in het buitenland wonende of verblijvende personen en hoeveel geld er wordt misgelopen door het niet voldoen van dergelijke boetes door deze groep, is echter niet bekend.

10

Het is van belang dat een na een zorgvuldige procedure opgelegde sanctie, eenmaal onherroepelijk, ook daadwerkelijk ten uitvoer kan worden gelegd. Om hierin te voorzien hebben gemeenten de bevoegdheid om gebruik te maken van technische hulpmiddelen bij het afdwingen van betaling van parkeerboetes en staat voor hen de mogelijkheid open om contact op te nemen met buitenlandse instellingen om daar persoonsgegevens van de bezitters van voertuigen op te kunnen vragen. Voor een nadere toelichting op een eventuele uitbreiding van de mogelijkheden tot het innen van gemeentelijke belastingen in het buitenland bij inwerkingtreding van het nieuwe voorstel van de Europese Commissie tot wijziging van EU-richtlijn 2008/55/EG inzake invorderingsbijstand, verwijs ik u naar mijn antwoorden op de vragen 5 en 6.